

[Handelsministeren.]

gennem Lovgivningsbestemmelser fæstner den Domspraksis, vi er kommet ind paa, og styrker denne Domspraksis, og det er det, som tilsigtes ved dette Lovforslag.

Den ærede Ordfører var udførligt inde paa at drøfte det Responsum, som er givet af Professor Vinding Kruse, og som findes aftrykt som Bilag til Betænkningen, og den ærede Ordfører udtalte, at Professor Vinding Kruse retter den haardeste Anklage mod Forslaget. Men det er fuldkommen urigtigt, hvad den ærede Ordfører her siger. Det Forslag, Professor Vinding Kruse udtalte sig om, er overhovedet ikke det Forslag, som nu foreligger til Afstemning i dette høje Ting, men det Forslag, Professor Vinding Kruse udtalte sig om, er netop blevet ændret paa alle Hovedpunkter i Overensstemmelse med de Synspunkter, han gjorde gældende. Det er det virkelige Forhold, og derfor er det fuldkommen ved Siden af, naar den ærede Ordfører hævder, at Professor Vinding Kruse har rettet de haardeste Anklager mod Forslaget.

Vort Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, har givet en saa god Begrundelse af Ændringsforslagets § 1 og § 2, saa jeg slet ikke skal udtale mig om dette, men ganske kan slutte mig til de Synspunkter, han fremførte. Men jeg vil gøre et Par Bemærkninger vedrørende § 2, idet jo ikke blot Ordføreren var inde paa denne Paragraf, men ogsaa det ærede Medlem Hr. Hendriksen.

Ordføreren udtalte: Hvem er de sagkyndige, som skal kunne tilkaldes af Dommeren? Gør det ikke Dommeren til Part i Sagen, hvis han tilkalder sagkyndige? Hvad er det for en Tale? Har ikke Dommerne nu Ret til, hvis en af Parterne ønsker det, at udmelde Syns- og Skønsmand, som afgiver deres Votum netop til Brug for Dommeren? Og ganske paa samme Maade kunde det jo være her. Jeg skulde for øvrigt mene, at det vil være rigtigt at foretage en Ændring i § 2, hvorigennem man i Stedet for at have de særlige sagkyndige, som er omtalt her, netop kunde overlade til Domstolene at udmelde Syns- og Skønsmand, hvis en af Parterne krævede det. Jeg skulde i hvert Tilfælde for mit Vedkommende være villig til at forhandle om en saadan Ordning. Ikke fordi jeg tror, at det, der er foreslaaet her, vil være uheldigt, jeg tror udmærket, det kan bruges, saaledes som det er; men hvis det kunde være mere tilfredsstillende, at man ordnede det paa den Maade, at Domstolene fik Ret til

at udmelde Syns- og Skønsmand, hvis en af Parterne ønskede det, skulde jeg være villig til at forhandle om Ændringer paa dette Grundlag.

Den ærede Ordfører var ogsaa udførligt inde paa en Omtale af den faste Voldgiftsrets Udtalelser om dette Forslag.

Jeg vil i denne Forbindelse først gøre opmærksom paa, at Bestemmelserne i Lov Nr. 536 af 4. Oktober 1919, om den faste Voldgiftsret, berøres ikke af denne Lov, og jeg vil gerne sige, at naar den faste Voldgiftsret udtaler:

„Ved det forelagte Lovforslags § 3 erklæres enhver Art af Boykotning for ulovlig, og dette gælder ogsaa for de af Loven om Den faste Voldgiftsret omfattede kollektive Aftaler“ —

saa er det urigtigt, idet Forholdet jo er, at ved dette Forslags § 3 erklæres den *utilbørlige* Boykotning for ulovlig. Det er ikke enhver Art af Boykotning, der erklæres for ulovlig, som det hedder i Skrivelsen, men det er den Art af Boykotning, som er utilbørlig, og som Domstolene skønner er utilbørlig. (Jønson: Hvad er det?). Der er et æret Medlem, der afbryder mig og spørger, hvad det er. Det maa det ærede Medlem henvende sig til Domstolene om, naar de har skønnet over Forholdet.

Endvidere udtaltes det af den faste Voldgiftsret, at den finder Forslaget upaa-krævet, og den

„vil særlig finde det uheldigt, at der for sideløbende og i hinanden indgribende Retsforhold skulde gælde ganske forskellige Retsregler“.

Men det er jo ikke andet end, hvad der er Tilfældet nu, og der sker jo ikke nogen Ændring i dette Forhold, hvis dette Forslag bliver til Lov. Nu er der jo særlige Retsregler for den Del af Samfundslivet, der omfattes af den faste Voldgiftsret, og særlige Regler indenfor den almindelige Rest Omraade, hvor de almindelige Domstole dømmer. Der har man jo netop sideløbende Forhold nu, og det faar man ogsaa i Fremtiden.

Ligeledes ankes der af den faste Voldgiftsret over, at Udtrykket „utilbørligt“ ikke yder Domstolene nogen virkelig Vejledning ved Afgørelsen af, om der skal tillægges Aftalen Retsvirkning. Nu skal jeg ikke komme ind paa at henvise til Aftalelovens § 38, tror jeg det er, hvor man netop bruger Udtrykket „utilbørligt“, og hvor Domstolene skal skønne over Forholdet, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at Aftaleloven er blevet til efter